

מיכתבים

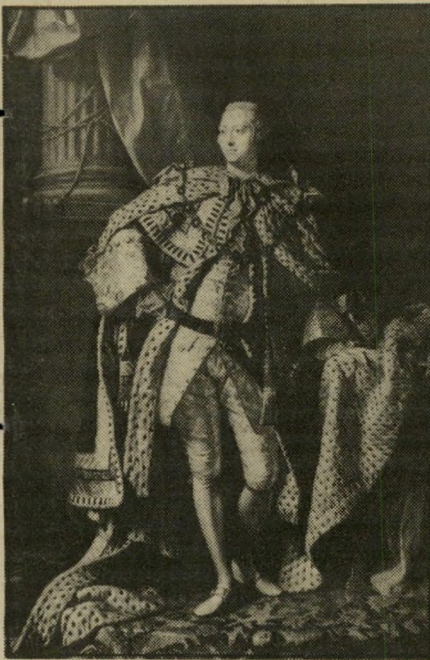
למרות שהשחורים מהווים, כידוע, רק 12% מכלל אוכלוסיית ארצות-הברית. לעומת זאת, מה שמעניין לא פחות ובהחלט נותן חומר למחשבה: חלקם של השחורים בסגל הקצונה של ארצות-הברית הוא קטן, כמעט ב-50%, מחלקם בכלל האוכלוסייה. רק 6.6% מכלל הקצינים האמריקאים הם שחורים.

צבי רובין, תל אביב

איזו טאון של ג'ורג'?

על מקום הולדתה של שירלי מקליין ("לילות ישראל", העולם הזה 15.2.89).

מעניין מאוד שבעלה של הפסלת אילנה גור ושירלי מקליין היו חברים בנעוריהם ומעניין עוד יותר ששניהם נולדו, או גדלו, בעיר ג'ורג'טאון. אבל באיזו ג'ורג'טאון? לפי האטלס האמריקאי שתחת ידי יש בארצות-הברית בדיוק 21 ערים ועיירות הנושאות את השם הזה (מה שלא מפליא כל כך בהתחשב בעובדה שג'ורג'טאון זה משהו כמו קריית-ג'ורג',

ג'ורג' השלישי

בטכסאס? במינסוטה? בטנסי?

על שם ג'ורג' השלישי, המלך הבריטי האחרון שמשל על מה שהיה לימים ארצות-הברית. או, לאיזו ג'ורג'טאון הכוונה לגרולה בכולן — ג'ורג'טאון שבמדינת קרוליינה הדרומית (איזה 10 אלפים תושבים) או ג'ורג'טאון בטכסאס (פחות או יותר כ"ל) או לאחת הג'ורג'טאונים הננסיות — זאת במינסוטה עם 400 תושבים או זאת בטנסי, עם 200? **נתן סרחי, תל אביב**

הזרחן של המדינה

על הגדרות ההולמות את יסודות ה"טבע" (מיכתבים לרותי", העולם הזה 1.2.89).

אם, כדברי רותי של מיכתבים לרותי, אנד ודן הם הפחמן של המדינה, מי הם, למשל, המימן של המדינה? אולי מבקבקי מיהמעיינות או משווקי המים הקדושים מן הירדן לחו"ל. בהתחשב בכך שהטבלה המחזורית (לוח-היסודות) מכילה איזה 100 יסודות, האופציות הן די משעשעות. הזרחן של מדינה הוא...

צבי לוי, חיפה
* המלך בן ה-22, בשנת 1760, בנ"מית ההכחרה שלו, כפי שצויר על-ידי האמן הס' קוטי אלן רמסי.

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל אביב, מיקוד — 63458. בשעת הצורך ניתן גם לפנות בט"ל לפון — 232262 (03) במקסימלית — 245242*3-972. מנוי 2009, ובטלסק — RMYM IL 341667.

(המשך מעמוד 3)

...כשלעם את קוראת להדק חגורה / כשלצורך כי הבריאות לא נותרה אגורה / כשהגוער יגדל, כלי תקציב, חצי בור — / נבחרייך שורדים את קופת הציבור... **תאודור אוריין, ירושלים**

שני הנרי מורגנטאו

על קשר מיספחתי (ההחכמה בני שים", "יומן אישי", העולם הזה 15.2.89).

גם אורי אבנרי נפל קורבן לדיעה המקובלת, כי ברברה טוכמן, ההיסטוריונית האמריקאית המנוחה, היתה נכדתו של הנרי מורגנטאו, שר האוצר האמריקאי בימי מלחמת-העולם השנייה. לוא זה היה נכון היה סבא מורגנטאו נרשם בספרה-השיאים של גינס. כי כאשר ברברה טוכמן נולדה, הוא היה רק בן 20.

טוכמן לא היתה נכדתו של שרה-האוצר הנרי מורגנטאו. היא היתה נכדתו של הנרי מורגנטאו אחר, שהיה בן 55 כאשר נולדה נכדתו ברברה, גיל מתאים לסבא, והוא היה יהודי יליד גרמניה (ש' היגר עם הוריו לארצות-הברית בגיל תשע), מי ש' פטן וסוחר בנכסי דלא-ניידי מצליח שהיה שגריר ארצו בתורכיה של מלחמת-העולם הראשונה, מישרה שאותה ניצל היטב לסייע ליישוב היהודי הקטן והדל בארץ-ישראל של אותן שנים, שסבל מאוד ממחסור ומהתנכלויות השליטים התורכיים. **ברוך אולמור, תל אביב**

שאלה פשוטה ומביכה

על תורתו של משה קרוי המנוח ("מותו של בן-אור", העולם הזה 8.2.89).

קראתי את הרשימה על הר"ר משה קרוי, ועל תורתו בדבר בניאור ובניחושוך, שבה הוא טוען לקיומם של שני אליים: האל הטוב והאל הרע. לדבריו עומד האל הטוב להשמיר את העולם בגלל מעשיהם של בני-החושך. אילו היתה לי ההורמנות יכולתי להביאו במי בוכה עליידי שאלה פשוטה: לאיזו קטגוריה הוא משייך את בעלי-החיים? לבני-אור או לבני-חושך? ואם אינם בני-חושך, מדוע עליהם לשאת בעונש מידי האל הטוב ולהישמר יחד עם בני-החושך?

הצרה היא שאנשים החושבים עצמם לאיני-טלקטואליים רואים את העולם כמורכב רק מבני-אדם ואינם מבחינים בעובדה שמלבד בני-אדם יש גם בעלי-חיים.

ולכסוף — האם יש הוכחות שקרוי אמנם הת-אבר? אדם אינו מתאבר עם ווקמאן צמוד לאוד ניים. אדם אינו מגיע במיוחד מאוסטרליה כדי להתאבר ואינו מכין תוכנית-הרצאות כאשר הוא שוקל התאברות. **שימועון נמרי, רמת-השרון**

יותר ימני מימני

על ההתרסה נגד ח"כ דגל-התורה, הרב משה נגני ("סמן ימני", העולם הזה 15.2.89).

מן היום הראשון שהופיעה פינתו של סמן ימני חשתי בו שהוא יותר ימני מימני. לא איש הליכוד. אולי איש מולדת, אולי איש צומת. השבוע הבנתי. הוא איש התחייה. זה מסביר את ביקורתו המשמיצה, לעיתים מזומנות, על ראשי הליכוד וזה בודאי מסביר את התקפתו ("יש להעריך מהכנסת...") על ח"כ דגל-התורה, הרב משה נגני.

מה פתאום הוא דואג לכך שגפני ישרת ב"צה"ל? הוא דואג לכך שגפני יוצא מן הכנסת, כדי שהתחייה תוכה כמגדט שלו (על סמך הסכמי העורפים שלה בכחירות לכנסת ה-12), באם ייפס' לו מספיק קולות שניתנו לדגל-התורה, בחקירה בחשר היוזפים הנערכת עתה, וגפני אכן יוצא מן הכנסת. **דויד מורצ'יק, בני ברק**

התמונה השחורה

על חלקם של השחורים, כצבא ארצות-הברית ("מיכתבים", העולם הזה 15.2.89).

על-מנת להשלים את התמונה השחורה: לא רק חלקן של החיילות השחורות כצבא ארצות-הברית הוא גדול כמעט פי ארבע מאשר חלקן בכלל האוכלוסייה, גם חלקם של החיילים השחורים הוא מעל ומעבר וכנראה, גם במיקרה זה, מסיבות של פרנסה. 28.2% מכלל חיילי ארצות-הברית הם שחורים,

קריא י'ק'.

חלק מן המכונה הגדולה של האסאס, מבחינה פיקודית ומינהלית כאחד. מפקדו הראשי לא היה רמטכ"ל הצבא, אלא איש-הדמים, היינריך הימר, לר, גדול הפושעים הנאצים מלבד אדולף היטלר עצמו.

מה לא נכתב אז בישראל על ביקורו של רגן בבית-הקברות? מה לא אמרו פוליטיקאים ועיתונאים על חילול זה של זכר קורבנות האסאס? והנה, הפלא ופלא: איש הוואפן-אסאס בא לישראל כאורח-כבוד של ראש-עיר ישראלי, ש' הוא איש-הליכוד דווקא! אין פוצה פה ומצפצף. האיש הזמן. נערך לכבודו טכס. חגגו סביבו גם כאשר הוסבה תשומת-ליבו של ראש-העיר יייה של נתניה לפרט אפל זה בעברו של אורחו המכובד, לא נקט האיש שום צעד. להיפך, הוא פירסם הודעה כוזבת, שבה טען כי האורח כלל לא שירת בוואפן-אסאס, אלא היה סתם חייל פשוט, וכי וכו', כדרכם של אפולוגטים גרמניים המבקשים לטשטש את השואה ולהמעיס בפישעי הנאציים. (בגרמניה הקודמת להם רוויזיוניסטים.)

האורח הגרמני עצמו היה זהיר יותר. שעה קלה אחרי שהגיע אליו צוות העולם הזה וריאין אותו, הוא החליט לקצר את ביקורו בארץ. הוא חזר במפתיע לגרמניה.

שיחת-טלפון

מגרמניה

גם זה אינו הסיפור המלא. השערוריה גדולה הרבה יותר.

איך הגיע הסיפור הזה לידי העולם הזה? קורא גרמני של דר שפינל, תושב העיר דור-טמונד, קרא לתומו את השבועון הגרמני ונתקל שם בדבריו המוצנעים של המנהיג הנאצי-נאצי על עברו הנאצי של זאמטלבה.

הקורא הגרמני, שידע על ביקורו של זאמטלבה בישראל, נרעש, וטלפן לידיד שלו בישראל. זה נרעש גם הוא, והתחיל להזעיק חברי-כנסת, עם קנים מקומיים ועורכי-עיתונים. הוא נתקל בקיד אשום. אף אחד לא רצה לשמוע" הוא התלונן, בין השותקים היו גם אנשי האופוזיציה בנתניה, למי רות שהדברים קרו בעיצומה של מערכת-בחירות. עד שהגיע האיש אל מערכת העולם הזה. הוא השאיר לי הודעה בעילום-שם, אך תוך ציון מיס' פרה-טלפון שלו, ובה היפנה את תשומת-ליבי לק טע בדר שפינל.

מכאן והלאה טיפלנו בעניין כפי שהיה דרוש. השבוע טיפל לי אותו אורח — הוא ביקש שלא לפרסם את שמו — הורה לנו על פעולתנו. אני מקווה שקוראים רבים אחרים יילכו בדרכו ויעבירו לנו מידע, כאשר נראה להם שיש בו עניין ציבורי.

שואה

וצביעות

בכל הפרשה בולטת הצביעות, שהשתררה בארץ בעניינים אלה.

לא רק בהשואה לפרשת הביקור בבית-הקברות של ביטבורג וזהו שערוריה. אפשר גם להשי' וות את העניין לפרשת קורט ולדהיים.

נשיא-אוסטריה היה קצין בצבא הגרמני — הצבא הסדיר, הוורמאכט — ולא בעוצבה של האסאס. איש לא טען שהיה נאצי גדול. ברור כי לא ביצע שום פשעי-מלחמה. הוא בסך-הכל הע' לים את השרות שלו בעוצבות שסקו במילחמה האכזרית בפרסונים בבלקנים. על כך יצא הקצף, מדינת-ישראל אינה משגרת שגריר לאוסטריה, והעולם היהודי כולו רעש.

שער הגליון האחרון

סנסציה בגרמניה, ציניות בישראל

יים עדיין מהסס ראש-העירייה, ואינו יודע, כנר אה, מיה לעשות.

הסנסציה בגרמניה אינה מפתיעה. הגרמנים עדיין רגישים מאוד לגילויים מסוג זה, וכיחוד עכשיו, כאשר מפלגה נאצי-נאצית השיגה הישג חשוב בבחירות בעיר ברלין. גם כראש מפלגה זו עומד אדם ששירת בוואפן-אסאס, ועובדה זו הוטחה בפניו כפרט מרשיע. איש זה, פראנץ שני הובר, הוא שהלשין על זאמטלבה.

לעומת זאת מפתיע מאוד חוסר-הסנסציה בישראל.

ביקור

בבית-הקברות

כאשר ערך הנשיא (ראו) רונלד רגן ביקור בגרמניה, ועמה ישראל — יחד עם העולם כולו — בגלל החלטתו לבקר בבית-הקברות ליד העיר ביטבורג.

באותו בית-קברות קבורים חיילים של הוואפן-אסאס. לא שומרים של מחנות-מוות, לא אנשי מחלקתו של אדולף אייכמן, אלא קצינים וחיללים שנפלו בקרבות. בכל זאת התקומם העולם כולו, ובמיוחד היהודים, הביקור נראה כהענקת ראב"י ליטציה לוואפן-אסאס.

העולם, וגם גרמנים רבים, לא היו מוכנים להתייחס אל הוואפן-אסאס כאל צבא רגיל. למרות שהייליו לחמו בחזיתות, היה הוואפן-אסאס